

The background is a light blue color filled with a pattern of circles. The circles are arranged in a grid-like fashion, with some being larger and more prominent than others. The colors of the circles are orange and blue. The orange circles are scattered throughout, while the blue circles are more densely packed, especially in the lower half of the image. The overall effect is a vibrant, abstract pattern.

Različni, odlični. Mladi umetniki 2020.

ZDSL

Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov
The Slovenian Association of Fine Arts Societies

Različni, odlični. Mladi umetniki 2020.

Galerija ZDSL
Komenskega 8, Ljubljana
Januar 2021

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Različni, odlični. Mladi umetniki 2020.

V kataklizmičnem letu 2020 je Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov (ZDSLJU) ponovno objavila razpis za mlade umetnike. Gre za drugi tovrstni razpis – prvi je bil izveden leta 2018 – katerega namen je k sodelovanju povabiti ustvarjalce, ki so na začetku svoje ustvarjalne poti in imajo zato manj možnosti, da bi svoje delo predstavili v javnosti. Ker še niso uveljavljeni, jih selekcionirane razstave redkeje vključujejo v izbore, prav tako imajo manjšo možnost samostojnega razstavljanja in predstavitve širši javnosti in medijem. Razpis ZDSLJU je zato dal možnost prijave in predstavitve skupini manj uveljavljenih likovnih ustvarjalcev z vseh področij likovne ustvarjalnosti, omogočil pa je popolno svobodo na področju tematike, vsebine in tehnike.

Na razpis se je prijavilo 33 mladih umetnikov z najrazličnejših področij likovne ustvarjalnosti, od slikarstva, kiparstva, keramike, risbe, grafike, ilustracije, fotografije do (modnega) oblikovanja, mnoga izmed del pa se gibljejo na različnih presekih in interakcijah teh področij. Čeprav so bili vsi prijavljeni »mladi« do 35 let, pa se je izkazalo, da je ta skupina tako glede starosti kot izkušenj lahko zelo raznolika, saj so se prijavi »mladi« od srednješolcev, študentov, svežih diplomantov do že bolj uveljavljenih »starejših mladih«. Tudi žanrsko so bila prispela dela zelo raznovrstna in so segala od (že rahlo kičastega) hiperrealizma, stvarnega realizma, preko različnih abstraktnih poetik do konceptualne umetnosti.

Kot povabljeni kustos sem imel pri izboru zato zelo zahtevno delo. Nabor del, ki je prišel na razpis, je bil v veliki meri prepričljiv, tako likovno, vsebinsko kot tehnološko, in mogoče bi bilo razstaviti skoraj vse prijavljene avtorje. Vendar pa sem pri izboru želel slediti svoji jasno oblikovani likovni afiniteti, izkušnji likovne kompleksnosti in odličnosti, ki sem jo pri svojem delu izbrusil znotraj dveh vlog, kot likovni umetnik in kot likovni teoretik. V različnosti, ki je prišla na razpis, sem zato želel narediti dokaj ostro selekcijo na naslednji način: da sicer predstavim raznolikost vseh prispelih likovnih področij, vendar znotraj teh izberem zgolj tista dela, ki me prepričajo s svojo likovno odličnostjo, kompleksnostjo in določeno merico »nečesa več«. Kakšna umetniška dela po moji oceni temu zadostijo? Nisem pristaš ekstremov in ekstremizma, tudi v umetnostnem svetu ne. Zato me po eni strani ne prepričajo niti dela, ki so povsem očitna, odkrita in pogosto tudi agresivna v svoji sporočilnosti in agitativni izrečenosti, niti po drugi strani dela, ki so tako navidezno zagonetna, da morajo svojo brezsmiselnost zakriti v gore teksta, da si jih lahko osmislimo. Prepričajo me

umetniška dela, ki se znajdejo »vmes«, na konici zahtevnega in krhkega ravnovesja med izgovorjenim in zamolčanim, narejenim in nedokončanim, prikazanim in skritim, enostavnim in zapletenim, skratka tista, katerih narava je taka, da gledalca s svojo subtilnostjo in enigmatičnostjo zapeljejo v pozorno opazovanje in igro skrivanja in odkrivanja.

Izbor iz prispele različnosti je tako po moji presoji likovna odličnost.

4 Modna oblikovalka Anja Kužnik me je prepričala s svojim iskrenim pristopom h kritiki modne industrije, z uporabo inovativnega »zarjavelega« načina barvanja tekstilij in anahronističnim oblikovanjem, ki spominja na degajevske plesalke. Slikarka Anja Podreka je našla pri vzpostaviti mističnega vzdušja vode meditativno ravnovesje med naključnostjo gibanja barvne materije in nadzorovanostjo človeškega posega. Delo Anje Seničar se giba na preseku fotografije, slikarstva in kiparstva ter izstopa po svoji premišljenosti, ki se kaže v izjemni likovni izčiščenosti, tehnološki dovršenosti in minimalistični kompleksnosti. Tako neverjetno preprosto in kompleksno hkrati. Bernarda Conič krajinsko fotografijo ponese na nivo svežine, kjer izkoristi tehnološke potenciale fotografije za dosego avtorske likovne izraznosti in tudi družbeno-kritične ostrine. Problematika globalnega segrevanja – topeči se raj – se manifestira skozi analogno fotografijo, ki jo »uničijo« in »stopfjo« kemijski postopki. Delo Dalee Kovačec je na videz preprosta risba, a pod seboj skriva subtilen preplet fotografije, konceptualizma in znanosti. Prepričala me je ravno njena nevsiljivost, problematika spomina se izlušči spotoma in spontano. Zahteva pozornega gledalca, ne bralca, saj kljub svoji konceptualističnosti za »branje« ne zahteva veliko »teksta«. Všeč mi je, da ni konceptualistično vsiljiva. Glava Damirja De Simoneja prepriča s svojo nepretenciozno klasičnostjo, ki s pozorno umeščenostjo v naravo postaja del arheologije in zgodovine, občutek imamo kot da gre za arhaični privid, ki je vzniknil iz kamna in se pojavil kot arheološki artefakt. Domen Dimovski navduši s svojo slikarsko neposrednostjo, surovostjo, ki pa v sebi skriva premišljeno igro likovnih zakonitosti smeri in položajev, ki tematizirajo vdor. Navidezni hiperrealizem Klemna Zupanca sicer meji, ampak ne zapade v iluzionistični kič, pač pa ravno s to svojo mejnostjo satirično naslovi tragično usodo sodobnega človeka, tudi umetnika. Martin Fujan je ilustrator, ki pa ni niti najmanj »ilustrativen«, njegove ilustracije so vrhunski primeri stvarnega realizma, ki ga bogati nadzorovana in skrbna igra tekstur in potez ter preprosta in neposredna vsebina iz življenja živali. Keramične igračke Maruše Mazej so iskriva igra funkcionalnosti in (ne) uporabnosti. Njene igračke so igrače, s katerimi se ni mogoče igrati; namesto tega se one igrajo z našim dojemanjem vsakdanjih predmetov in umetniških del. Matej Strojan

mojstrsko obvladuje kiparski material in iz njega dobesedno iztisne erotični naboj, ki gledalca pritegne, hkrati pa mu vzbudi malo nerodnosti in rdečine na licih – čeprav ni pravzaprav ničesar oprijemljivega in sram vzbujajočega. Gre za absolutno moč in preciznost v izrabi in artikulaciji materiala, ki se igra z našimi sugestijami in asociacijami, kar še podkrepi neverjetno dobro domišljena izbira naslova dela. Razglednice Neže Perovšek so risarsko čiste, hkrati barvite in monokromne, majhne in filigranske, vznikajo kot prividi, ki se nikoli povsem ne artikulirajo in dorišejo. Prepričajo me ravno v tej subtilni nedorečenosti in nedokončanosti. Slikarski reliefi Nine Nenadović so fantastične, geigerjevske forme, pošastne abstrakcije in abstraktne pošasti. Navdušijo s svojo zamolklo, kamuflažno in prelivajočo se barvitostjo, ki skriva in prikriva njihov materialni in tehnološki izvor. Slikarstvo Slađane Matić Trstenjak združi dve slikarski dimenziji, ki sami po sebi nista nič posebnega – na grobo pobarvane barvne ploskve ozadja in origamične papirnate jezike, ki molijo ven iz slike – a prav njuna interakcija fascinira in pritegne. In »kot da« anatomska risba Tine Mohorović, ki vznikna s kulijem, nas skozi renesančno-baročni način igre svetlo-temnega sooči – kot pravi avtorica – z najglobljimi plastmi imaginarnega človeškega tkiva in psihe.

5

Jurij Selan

Different, excellent. Young artists 2020.

In the cataclysmic year 2020, the Slovenian Association of Fine Arts Societies (ZDSLU) again published a tender for young artists. This is the second tender of this sort – the first was carried out in 2018 – which aims to invite those artists to participate who are at the beginning of their creative path and therefore have less opportunities to present their work to the public. As they are not yet established, selective exhibitions are less likely to include them in their selections, and they also have less possibilities for solo exhibitions and presenting themselves to the general public and the media. The ZDSLU tender therefore gave the opportunity to a group of less established artists from all fields of artistic creativity to apply and present themselves and gave them complete freedom in the field of subject matter, content and technique.

33 young artists from various areas of fine art applied for the tender, from painting, sculpture, ceramics, drawing, graphic art, illustration, photography to (fashion) design, and many of the works move along different cross-sections and interactions of these fields. Although all applicants were up to 35 years “young”, it turned out

that this group can be very diverse in terms of both age and experience, as different “young people” applied, from secondary school students, university students, fresh graduates to more established “older young people”. In terms of genre, the works that arrived were very diverse and ranged from (slightly kitschy) hyperrealism, realism, through various abstract poetics to conceptual art.

As an invited curator, I therefore had a highly demanding job in the selection process. The works that arrived in the framework of the tender were to a great extent convincing, both artistically, substantively and technologically, and it would be possible to exhibit the works of almost all the artists who applied. However, in my selection, I wanted to follow my clearly formed artistic affinity, the experience of artistic complexity and excellence, which I honed in my work within two roles, as an artist and as an art theorist. In the diversity that arrived in the scope of the tender, I therefore wanted to make a fairly sharp selection in the following manner: by presenting the diversity of all artistic fields to which the received works belong, but by choosing only those works among them that convince me with their artistic excellence, complexity and a certain degree of “something more”. Which works of art, in my opinion, meet these criteria? I am not a believer in extremes and extremism, not even in the world of art. Therefore, I am not persuaded by works that are completely obvious, open and often aggressive in their message and agitative expressiveness, neither by works that are so seemingly enigmatic that they have to hide their meaninglessness in the mountains of text so that we can make sense of them. I am persuaded by works of art that find themselves “in between”, at the peak of a demanding and fragile balance between uttered and unuttered, finished and unfinished, shown and hidden, simple and complex, in short, the works whose nature is such that with their subtlety and enigmatic nature, they seduce the viewer into attentive observation and a game of hiding and revealing.

The chosen works from the diverse array that arrived thus, in my judgement, represent artistic excellence.

Fashion designer Anja Kužnik convinced me with her sincere approach to the critique of the fashion industry, using an innovative “rusty” manner of dyeing textiles and anachronistic design, reminiscent of Degas’ dancers. In establishing the mystical atmosphere of water, painter Anja Podreka found a meditative balance between the randomness of the movement of colour matter and the controllability of human intervention. Anja Seničar’s work moves at the intersection of photography, painting and sculpture and stands out for its thoughtfulness, which is reflected in its excepti-

onal artistic purity, technological perfection and minimalist complexity. So incredibly simple and complex at the same time. Bernarda Conič takes landscape photography to the level of freshness, where she uses the technological potentials of photography to achieve the authorial artistic expression as well as socially critical sharpness. The problem of global warming – melting paradise – is manifested through analogue photography, which is “destroyed” and “melted” by chemical processes. The work by Dalea Kovačec is a seemingly simple drawing, hiding a subtle intertwining of photography, conceptualism and science. I was persuaded by its unobtrusiveness, the problem of memory comes out on the spot and spontaneously. It requires an attentive viewer, not a reader, as despite its conceptualism it does not require much “text” to “read” it. I like that it is not conceptually intrusive. Damir De Simone’s head convinces with its unpretentious classicism, which is, with its careful placement in nature, becoming a part of archaeology and history; we feel as if it is an archaic illusion that arose from stone and emerged as an archaeological artefact. Domen Dimovski impresses with his painterly immediacy, rawness, which, however, hides in itself a deliberate game of the artistic laws of directions and positions that thematise the intrusion. Klemen Zupanc’s apparent hyperrealism borders on, but does not fall into illusionist kitsch, but satirically addresses the tragic fate of modern man, including the artist, precisely with this borderline character. Martin Fujan is an illustrator who is not in the least “illustrative”; his illustrations are top examples of realism, enriched by a controlled and careful play of textures and strokes as well as simple and direct content from the life of animals. Maruša Mazej’s ceramic toys are a sparkling game of functionality and (un)usefulness. Her toys cannot be played with; instead, they play with our perception of everyday objects and works of art. Matej Strojan masters the sculptural material and literally squeezes the erotic charge out of it, which attracts the viewer and at the same time arouses a bit of awkwardness and redness on his cheeks – although there is indeed nothing tangible or embarrassing present. It is about absolute power and precision in the use and articulation of the material that is playing with our suggestions and associations, which is further supported by the incredibly well-thought-out choice of the title of the work. Neža Perovšek’s postcards are pure in terms of drawing, at the same time colourful and monochrome, small and filigree, they appear as illusions that are never completely articulated and drawn. They convince me precisely in this subtle vagueness and incompleteness. The painting reliefs by Nina Nenadović are fantastic, Geigerian forms, monster abstractions and abstract monsters. They impress with their muted, camouflaged and shading co-

lourfulness that hides and disguises their material and technological origin. Slađana Matic Trstenjak's painting combines two painterly dimensions that are nothing special in themselves – roughly painted background surfaces and origami paper tongues stretching out of the painting – but it is their interaction that fascinates and attracts. And “as if” anatomical drawing by Tina Mohorović, created with a pen, confronts us through a renaissance-baroque-like game of light-dark – as the author says – with the deepest layers of imaginary human tissue and psyche.

Avtorji

Bernarda Conič – Nibera

Damir de Simone

Domen Dimovski

Martin Fujan

Dalea Kovačec

Anja Kužnik

Sladana Matić Trstenjak

Maruša Mazej

Tina Mohorović

Nina Nenadović

Neža Perovšek

Anja Podreka

Anja Seničar

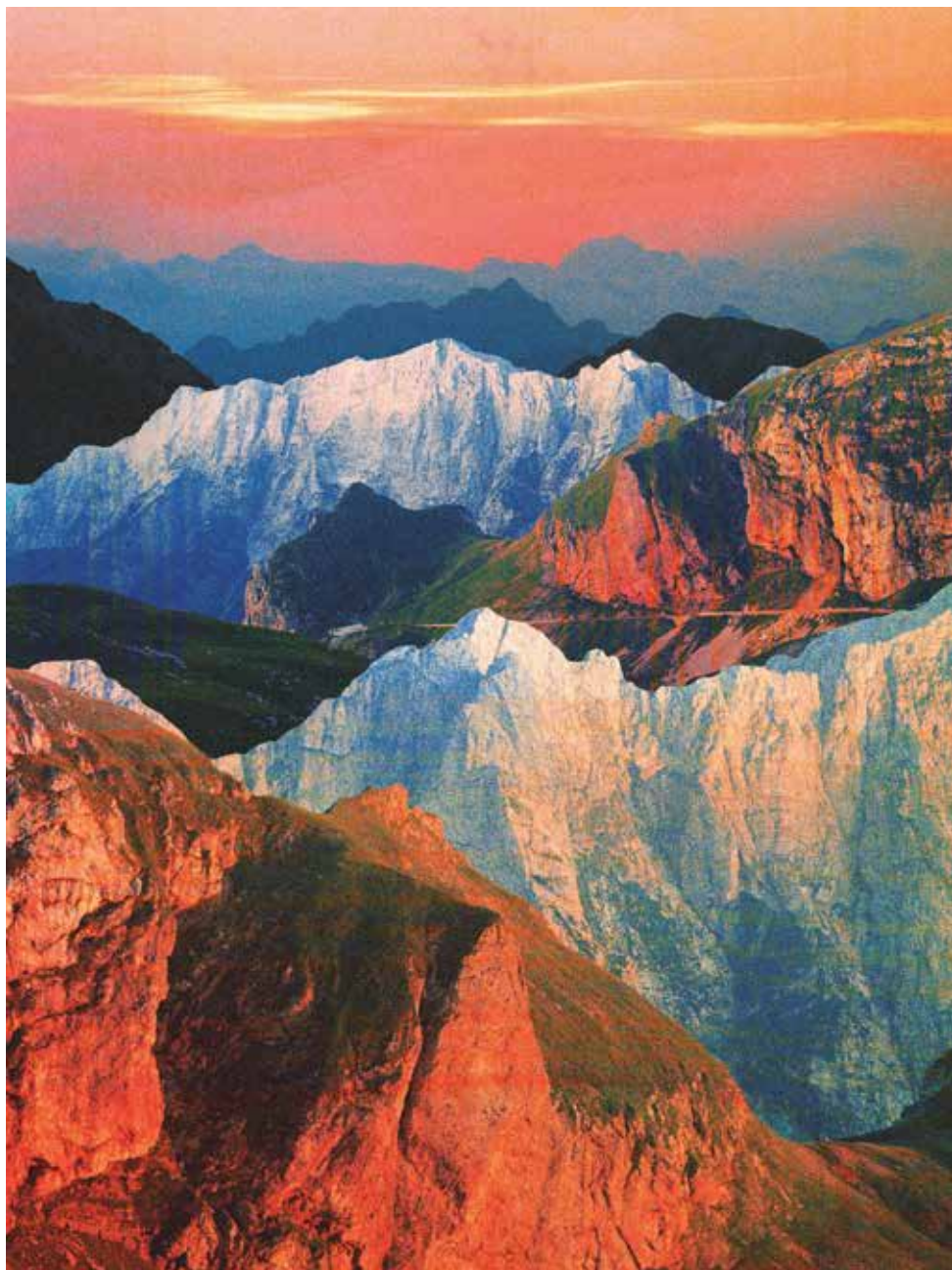
Matej Strojjan

Klemen Zupanc

Bernarda Conič – Nibera

Bernarda Conič (Nibera) (1992, Ljubljana) kot samozaposlena v kulturi deluje na področju vizualnega ustvarjanja, katerega razsežnosti so jo do danes ponesle na različne konce. Ukvarja se z analogno in digitalno fotografijo, likovnim ustvarjanjem, grafičnim oblikovanjem, animacijo in instalacijo. Po srednji šoli je študirala na Naravoslovnotehniški fakulteti na oddelku za oblikovanje tekstilij in oblačil ter diplomirala iz oblikovanja vzorcev in tiskanja tekstilij. Po diplomi se je vpisala na magistrski študij oblikovanja vizualnih komunikacij na Akademijo za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je leta 2019 magistrirala in pridobila naziv magistricice oblikovanja vizualnih komunikacij.

Delo z naslovom Gorski Spektrum/Mountain Spectrum je del projekta Topeči se Paradiž/Melting Paradise, pri katerem avtorica vizualno interpretira pojav globalnega segrevanja. Melting paradise – Topeči se raj, simbolizira zemljo, katere povprečna temperatura ozračja in oceanov je vse višja zaradi človeške dejavnosti. Zemlja je pred človeškim poseganjem res predstavljala raj in vir življenja. Ta raj je človek začel uničevati in vprašanje časa je, kdaj ga bo uničil do konca. Avtorica topeči se raj vizualno prikaže skozi analogne fotografije, ki jih kemijsko in toplotno obdela, da se površina emulzije začne topiti. S tovrstno tehniko manipulacije filma, avtorica doseže abstraktno rezultate. Fotografski film obdela z različnimi kemikalijami in jih na nek način »uniči«, tako kot človek uničuje zemljo. Vizualni rezultat so fotografije rajskih krajin, ki prikazujejo posledice človeškega poseganja in posledično globalnega segrevanja.

Bernarda Conić (Nibera), Gorski Spektrum, 2019, mešana tehnika, 40 x 50 cm.

Damir de Simone

Damir de Simone (1985, Koper) je akademski kipar, ki je diplomiral leta 2011 na Akademiji likovnih umetnosti v Benetkah pri profesorju Renatu Ciaramaglii. Za seboj ima več skupinskih in samostojnih razstav. Raziskuje umetniški izraz z najrazličnejšimi materiali in niha od figurativne do konceptualne umetnosti.

Kip Nezavedanje je nastal kot odmev antičnih kipov, ki so upodabljali bogove, polbogove, heroje, ki so predstavljali ideal takratnega človeka, v relaciji s sodobnim človekom, ki je izgubil stik, občutek za veličino dimenzije eksistence. Kot posledica tega je vedno bolj oddaljen od lastnosti, ki jih je pripisoval bogovom, in postal je vedno manjši in bolj nemočen. S tem početjem se je toliko oddaljil od svoje narave in potenciala, da leži obglavljen in izmaličen kot kamen v rečni strugi, kjer ga ne prebudi niti močan tok življenjskih sil.

Damir De Simone, Nezavedanje, 2012–13, kamen (špica in kladivo), 38 x 33 x 23 cm.

Domen Dimovski

Domen Dimovski (1995, Kranj) se je po končani Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani vpisal na Akademijo za likovno umetnost in oblikovanje, kjer je leta 2017 z delom Avtoritarnost medijske družbe diplomiral na Oddelku za slikarstvo, smer Video in novi mediji, pri profesorju Sašu Sedlačku. Leta 2019 je na isti smeri pod mentorstvom profesorja dr. Leva Krefta magistriral s teoretičnim delom Prehod iz votline: na Platonovi sledi in kratkim animiranim filmom Peščeni prehod pri profesorju Robertu Černelču. Aktiven je predvsem na področju intermedijske in video umetnosti, animacije, na področju slikarstva, grafike ter oblikovanja. Član ZDSLU in Likovnega društva Kranj je od leta 2018. Od decembra 2019 deluje kot samozaposlen v kulturi, od leta 2020 pa je član umetniškega sveta Likovnega društva Kranj za sekcijo Video in novi mediji.

Slika z naslovom Vdor tematizira nenaden, eksploziven vdor realnosti, ki ga opazujemo od spodaj navzgor. Pogled navzgor tako ni več pogled v prihodnost, ampak gre za zamrznjen pogled v svetlobo ognja in katastrofe narave.

Domen Dimovski, Vdor, 2020, akril na platnu, 100 x 80 cm.

Martin Fujan

Martin Fujan (1985, Ljubljana) je univerzitetni diplomirani oblikovalec, ki se trenutno ukvarja predvsem z ilustratorskimi rekonstrukcijami zgodovinskih in fantazijskih tem ter upodabljanjem divjih prostoživečih živali in njihovega naravnega okolja. Ilustraciji se je popolnoma posvetil dokaj pozno, šele tik pred zaključkom študija v letu 2016, pred tem se je preizkušal na več različnih področjih. Zgodovina in narava sta bili vedno med njegovimi najljubšimi tematikami, blizu pa mu je predvsem slikarstvo 19. stoletja, zlasti ruski realisti. Ustvarja v klasičnih ilustratorsko-slikarskih tehnikah, kot so gvaš, olja, pero in črnilo, oglje in druge.

Ilustracija Trop divjih prašičev v jesensko-zimskem času ob postavljenem krmišču je del serije ilustratorskih študij upodabljanja živali v njihovem naravnem okolju oz. upodabljanja gozdnih krajin. Namen je bil prikazati vzdušje vlažnega jesenskega gozda.

Martin Fujan, Trop divjih prašičev, 2020, gvaš, 28 x 38 cm.

Dalea Kovačec

Dalea Kovačec (1993, Ptuj) zaključuje magistrski študij slikarstva na ALUO, kjer je tudi diplomirala (Prirojeni spomini, 2016). V sklopu študijske izmenjave je obiskovala Akademijo

v Varšavi (2015/16). Leta 2018 je prejela Nagrado UL ALUO. Sodelovala je na več skupinskih razstavah v tujini ter doma, samostojno pa se je predstavila z razstavami Reminiscence zavetja (GalerijaGallery, 2019), Until the End of Memory (Kino Šiška, 2019), Altered Diaries (DobraVaga, 2018). V svoji umetniški praksi skozi različne medije raziskuje odnose med spominom in medijem v različnih družbenih kontekstih.

Delo iz serije Traces of the Past/Sledi preteklosti izpostavlja odnos med fizičnim/otipljivim materialom v spominu in mentalnimi informacijami, ki jih le-ta sproži. V sklopu serije avtorica raziskuje tehnologijo elektroencefalografije (EEG). Beleženje in branje možganskih valov z že 90 let staro tehnologijo, ki je bila inspiracija mnogim znanstveno-fantastičnim idejam. Avtorica je uporabila fotografije iz družinskega foto albuma kot sprožilce za spominjanje med tem, ko je za vsako fotografijo posebej snemala lastne možganske valove z EEG napravo. Končni rezultat je serija fotografij, ki so poškodovane/zažgane z laserjem na način, da podoba na fotografiji ostane le tam, kjer je risba grafa možganskih valov. Avtorica s tem odpira vprašanja, kot so: Kaj se bo zgodilo s temi podatki v prihodnosti, ali bodo tehnologije res vstopile v naše najbolj intimne kotičke življenja? Kaj se bo zgodilo z našo percepcijo in na kakšen način se bo s spominom lahko manipuliralo v prihodnje? V novih odkritjih in z novimi tehnologijami se informacije iz možganov že lahko pretvori v vizualne podobe, ki napovedujejo, da bo mogoče v bližnji prihodnosti možno branje misli in s tem bomo morda lahko tudi lastne spomine posneli neposredno iz možganov.

Dalea Kovačec, iz serije Traces of the Past / Sledi preteklosti: δ- 89.483, θ- 71.246, α- 87.781, 2020, lasersko graviranje na fotografijo, foto papir, 13,2 x 9,4 cm.

Anja Kužnik

Anja Kužnik (1992, Ljubljana) se je že v mladih letih zanimala za umetnost in se je odločila za študij v smeri modnega oblikovanja in oblikovanja tekstilij že v času srednje šole. Že v času študija se je avtorica nagibala k izdelovanju unikatnih in ročno izdelanih izdelkov namesto k masivni in hitri produkciji oblačil.

Izdelek Currency of Trash je del istoimenskega projekta v teku, ki je začel nastajati z barvanjem tekstila z naravnimi barvili, ki pa so sami posledica industrijskih obratov. Pri preučevanju metod je avtorico navdušila uporaba rje, saj lahko njena vezava na tekstil da zavrženim predmetom novo uporabo/življenje/namen. Tekstil, ki se uporablja v projektu, je prav tako odslužen, gre za obrabljene rjuhe, zavese ... Z izdelkom želi avtorica opomniti na posledice, ki jih za seboj pusti potrošništvo.

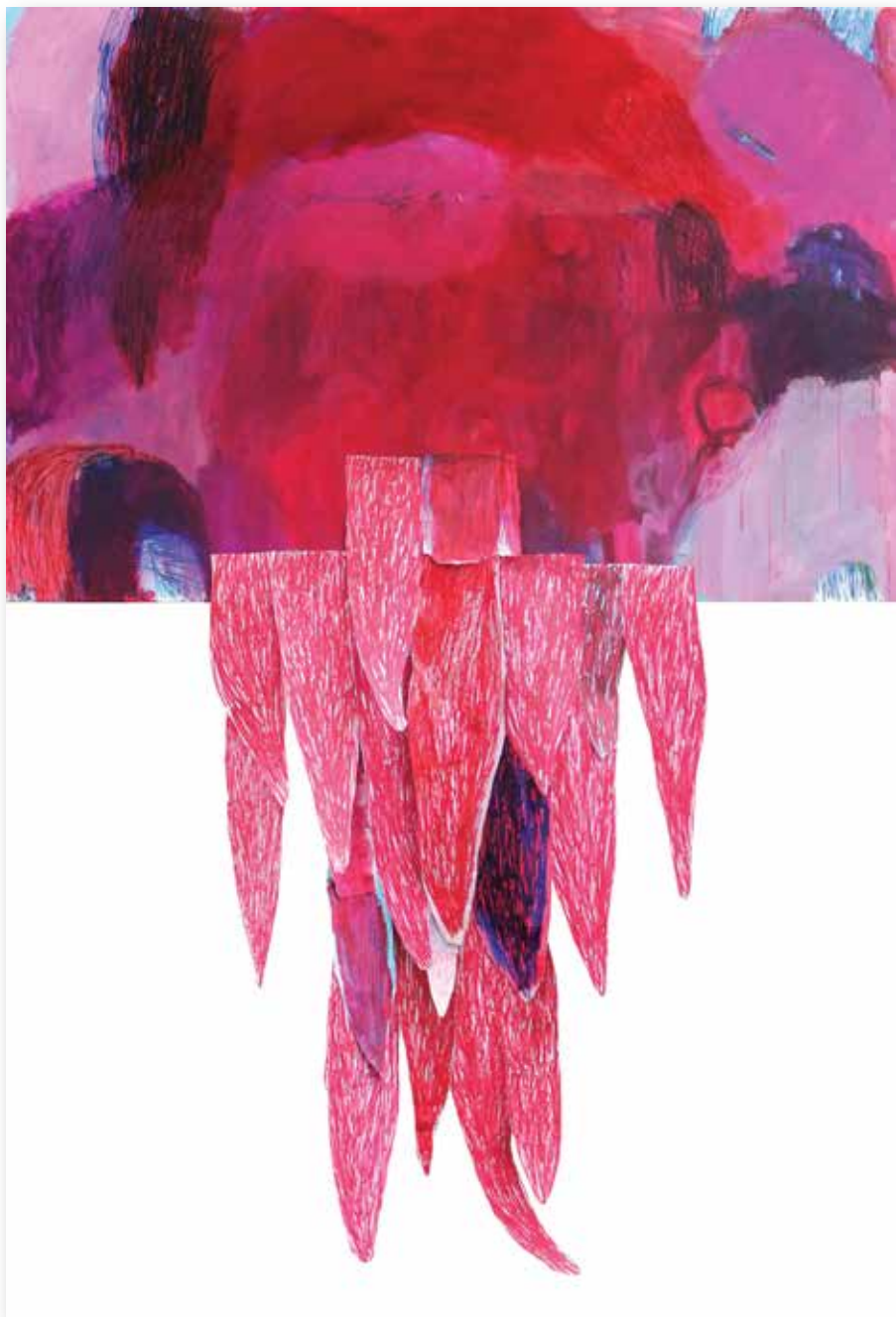

Anja Kužnik, Currency of Trash, 2020, oblikovanje in barvanje tekstilij, 80 x 50 cm.

Sladana Matić Trstenjak

Sladana Matić Trstenjak (1985, Dobj, BiH) je magistrirala iz slikarstva na ALU Široki Brijeg (Univerza Mostar, 2010). Za seboj ima več skupinskih in samostojnih razstav ter javnih predstavitev v Sloveniji in tujini. Prejela je Nagrado Društva likovnih umetnikov Maribor 2019 in 2016 ter Nagrado Kulturoš (Čakovec, Hrvaška, 2018). Živi in ustvarja kot samozaposlena v kulturi v Mariboru.

Predstavljeno delo Rdeči dež je kombinacija sveže, ekspresivne poslikane površine in risbe v obliki čečkerij, katerih trakovi (kolaži) segajo čez rob slike. Avtorica poskuša odpirati prostor v novo dimenzijo, vzpostaviti intimni nivo, na katerem želi komunicirati s publiko. Plastenje barvnih nanosov gradi z intuicijo. Spojiti skuša nespojljivo in s tem bogatiti svojo likovno kompozicijo in razvijati likovno govorico. Ohraniti želi klasično, štafelajsko slikarstvo skozi osnovne likovne elemente in likovne smeri. Na njenih slikah je vidna njena otroška, temna izkušnja (vojna), ki se še danes odvija (vojna dobrega in zlega).

Slađana Matić Trstenjak, Rdeči dež, 2019, mešana tehnika na platnu, 214 x 150 cm.

Maruša Mazej

Maruša Mazej (1995, Murska Sobota) je študentka unikatnega oblikovanja keramike na drugi stopnji na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Glavnino njenega dela predstavlja umetniško izražanje v keramiki. Zanima jo predvsem pomen utilitarnosti objektov, pri svojem delu pa med seboj pogosto kombinira eksperimentalne in tradicionalne tehnike. Leta 2018 je prejela priznanje ALUO za nadpovprečno študijsko delo, opravljala pa je tudi umetniško prakso v tujini. V času študija je sodelovala pri številnih projektih in razstavah. Leta 2019 se je z lastnim projektom predstavila na razstavi sodobne keramike πr kvadrat v Kranju, leta 2020 pa je bila izbrana kot ena izmed zmagovalk na evropskem natečaju Future Lights in Ceramics.

24

Delo z naslovom Igračke je nastalo kot rezultat preučevanja funkcije in funkcionalnosti objektov. Funkcionalnost ima v keramiki nasploh edinstveno vlogo. Keramika je dolga stoletja obstajala predvsem kot obrtna dejavnost in je eno redkih področij, ki nosi tako močno povezavo z izdelavo izdelkov, namenjenih uporabi v vsakdanjem življenju. Pri razmisleku o funkciji in funkcionalnosti je avtorico vodila tudi misel Howarda Risattija, teoretika na področju obrti, ki je izpostavil edinstvenost razmerja med funkcijo in uporabnostjo. Za večino objektov namreč velja, da so lahko na nek način uporabni v kakršni koli situaciji, čeprav je bila predvidena funkcija ob njihovi izdelavi nekaj popolnoma drugega. Razmislek o dediščini uporabnih predmetov v keramiki ter fluidnost samega pomena sta bila temelja pri avtoričinem keramičnem delu. Igračke s svojim izgledom spominjajo na resnične igračke; na vrtavko, na pripomoček za žongliranje pri diabolu ter na posodico, s katero si mečemo in ujamemo žogico. Forma resničnih igračk je skorajda dobesedno citirana v umetniškem delu. Najpomembnejša razlika med enimi in drugimi pa je ravno material, iz katerega so izdelane. Igračke, izdelane iz porcelana, so zaradi narave uporabljenega materiala namreč preveč krhke in občutljive, da bi izpolnjevale svojo originalno funkcijo. Z njimi se ne moremo več igrati, saj se bodo zaradi tega razbile. Njihova prvotna namembnost je s tem izgubljena, material pa jih transformira v razstavni predmet.

Maruša Mazej, Igračke, 2019, porcelan, vlivanje, žganje v plinski peči, od 12 do 14 cm.

Tina Mohorović

Tina Mohorović (1988, Novo mesto) je profesorica likovne umetnosti (diplomirala je iz grafike globokega tiska na Pedagoški fakulteti v Ljubljani), zaključila pa je tudi podiplomski študij scenografije na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Kot študentka je prejela študentsko Prešernovo nagrado za scenografijo, leta 2020 pa je bila med nominiranci za nagrado Queen Sonja Printmaking Award na Norveškem. Je samozaposlena v kulturi kot scenografinja in grafičarka. V likovni umetnosti deluje na področju grafike. Svoja grafična dela razstavlja doma in v tujini.

Predstavljena risba *Kostenje XVII* spada v cikel risb *Kostenje*, ki raziskuje notranji prostor človeškega telesa. V risbah gre za imaginarno interpretacijo anatomskih fragmentov kosti, mišic in ostalih tkiv človeškega telesa, ki pa služijo zgolj kot osnova za upodobitev imaginarnih notranjih svetov človeške telesnosti. Z igro svetlobe in sence se odkrivajo najgloblje plasti imaginarnega človeškega tkiva in psihe.

Tina Mohorović, Kosterne XVII, 2020, kemični svinčnik, 42 x 30 cm.

Nina Nenadović

Nina Nenadović (1994, Ljubljana) je akademska slikarka, ki je leta 2018 diplomirala na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Za seboj ima eno samostojno in več skupinskih razstav ter festivalov in projektov v Sloveniji in tujini, njena dela pa so bila predstavljena tudi v nekaj tujih revijah. Trenutno zaključuje magistrski študij slikarstva na ALUO. V svojem delu združuje področji slikarstva in kiparstva, ukvarja pa se tudi s keramiko in kolažem. Od leta 2019 naprej je članica Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov.

Likovno polje v delu *Brez naslova* je razširjeno v skulpturalno sliko s plastenjem papirja in odpadnega materiala. Star časopisni papir, potiskan z vsakdanjimi novicami, ter embalaža hrane in pijače sta preoblikovana iz nečesa starega, vsakdanjega in zavrženega v nove, fantazmagorične oblike. Narava tega procesa metamorfoze je dvojna – proces je fizičen in mentalni. Zavrženi material mentalne in fizične potrošnje je skozi platenje, nabiranje in dodajanje različnih plasti papirja in barve preoblikovan do neprepoznavnosti s pomočjo kombiniranja realnih objektov s slikarsko formo. Oblike in teksture, ki pri tem nastanejo, spominjajo na procese transformacije v naravi in delujejo kot posledica nevidnih in notranjih sil. Delo tako postane živeča entiteta skozi shematično komponiranje njegovih organov.

Nina Nenadović, Brez naslova, 2019, mešana tehnika na platnu, 65 x 35 cm.

Neža Perovšek

Neža Perovšek (1996) je leta 2019 na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje diplomirala iz slikarstva pod mentorstvom izr. prof. Bojana Gorenca. Študij nadaljuje na magistrskem programu slikarstva pod mentorstvom prof. mag. Žige Kariža. Svoja dela je večkrat predstavila na skupinskih ter samostojnih razstavah tako v Sloveniji kot v tujini. Ustvarja predvsem na področju slikarstva, v svoja dela pogosto vpeljuje tudi elemente fotografije. Navdih črpa iz okolja, tako naravnega kot urbanega. Svojo okolico dokumentira z digitalnimi fotografijami, arhiv okolja pa dopolnjuje z zemljevidi ter najdenimi starinskimi vizualijami. Ta material ji nato služi kot izhodišče za prikazovanje osebnih/subjektivnih pokrajin.

»Risbe Razglednice iz neznane dežele so nastale v času samoizolacije prvega vala epidemije kot nekakšen pobeg iz enoličnega vsakdana. Prikazujejo izseke pokrajin, do katerih v času nastanka nisem imela dostopa in ki so se v tistih okoliščinah zdele še bolj oddaljene kot sicer so. Risbe prikazujejo subjektivno dožemanje neznanih krajin, izrisujejo le »pomembnejše« elemente prizorov in kot celota dajejo vtis spokojnega prostora, ki je v kontrastu z nemirnim časom nastanka.«

*Neža Perovšek, Razglednice iz neznane dežele, 2020, barvni svinčnik na papirju,
vsaka 36 x 51 cm.*

Anja Podreka

Anja Podreka (1987, Ljubljana) je diplomirana likovna pedagoginja ter magistra scenografije. Prvi študij je zaključila na Pedagoški fakulteti v Ljubljani (2013), študij scenografije pa na Akademiji za umetnost (2016) oziroma Visoki šoli za scenografijo HKU v Utrechtu (NL). Kot mlada ustvarjalka je prejela nagrado oziroma listino Društva Likovnikov Maribor 2014. V okviru selekcionirane razstave »Mladi 2017« se je pridružila Združenju Likovnih umetnikov Ljubljana ter sodelovala na Majskem salonu »Slika« ter Zimskem salonu malih formatov. Vodne slike oziroma miniature so bile izbrane na mednarodnem bienalu miniatur v Srbiji (Beograd) ter Bolgariji (Ruse), januarja 2020 pa so bile na ogled tudi na poljskem festivalu umetnosti Różewicz Open Festival 2020.

Slika Med svetlobo in temo je nastala med izolacijo, marca 2020. Proces prelivanja tekočih odtenkov je pustil vtis ujetosti med upanjem na svetlo prihodnost ter trenutnim stanjem nevednosti, omejitve stikov in gibanja. Ujeti so tudi občutki bolečine, vnetega požiralnika, stanje fizičnega telesa, kot posledica stresa in odvečne kisline. Je preplet podzavestnih občutkov boja z bolečino, hkrati pa preliv svetlih in temnih odtenkov, krčevitih oblik, ki se želijo preliti, zlititi, odteči. Slika je bila v tem letu objavljena na spletni strani Mestne Galerije Ljubljana pod naslovom »v Izolaciji«, ter v nemški, umetniški reviji Heavy Iridescent Zine s temo »Zavest«.

Anja Podreka, *Med svetlobo in temo*, 2020, akril na platnu, 100 x 50 cm.

Anja Seničar

Anja Seničar (1992, Maribor) je diplomantka programa Oblikovanje vizualnih komunikacij – smer fotografija na ALUO, kjer trenutno končuje tudi magistrski študij. Kot avtorica in organizatorica je sodelovala pri razstavah v Sloveniji in tujini (Poljska, Slovaška). Je soustanoviteljica mariborske Mišnice – fotografske temnice, ki deluje v multimedijskih prostorih GT22 v Mariboru. Je udeleženka šole Svet umetnosti – Šola za kuratorske prakse in kritiško pisanje. Svoje zanimanje usmerja predvsem v polje fotografije na umetniški in teoretski ravni.

»Fotografski projekt Liminal je raziskovalna praksa, v kateri se osredotočam na materialni potencial fotografije in prevprašujem površino fotografskega medija ter njegovo pojavnost v prostoru. S pregibanjem in osvetljevanjem fotografskega papirja se pod določenimi koti pojavi 'podoba', preslikava papirja samega, kar je vidno v strukturiranem vzorcu, ki se pojavi na meji med črno in belo površino. Fotografski papir kot nosilec podobe se 'spodvije' sam vase in izriše lastno strukturo, materialno lastnost papirja. Ob tem se mi porajajo vprašanja, kaj se zgodi s podobo, ko izgubi svojo ploskovitost, in kako lahko medij postane sam svoja podoba.«

Anja Seničar, Liminal (triptih), 2019, srebro in želatinasti print na baritnem papirju, I: 40 x 30 x 8 cm; II: 30 x 26 x 8 cm; III: 30 x 40 x 8 cm, na sliki detalj Liminal III: 30 x 40 x 8 cm

Matej Strojan

Matej Strojan (1988, Ljubljana) je obiskoval Fakulteto za arhitekturo v Ljubljani, pri mentorju Marjanu Ocvirku in kasneje Maruši Zorec. V študijskem letu 2018/2019 se je izobraževal na Finskem, University of the Arts Helsinki, na temo kiparstva pod mentorstvom Jamesa Prevetta. Zanima ga industrijski predmet, učinek njegove multiplikacije in njegova relacija do živega. V njegovem delu je običajno zaslediti nehoteno erotiko, ki jo, tako kot nasilje, smatra za neizbežno danost reči. Hrana se mu zdi pomemben del življenja. Razstavljal je doma in v tujini, za svoje delo nikoli ni prejel priznanj. Trenutno načrtuje študijski pobeg v tujino.

V delu Sveža kot gorski potok gre za dva objekta, postavljena na rumeno plastično desko za rezanje. Prvi je obel in ležeč, drugi bolj surov in pokončen. Oba sta realizirana v mavcu. Materialnost je močno izražena, vsak kaže drugo skrajnost mavčne mase. Ležeči objekt ima v zarezi ostanek rdeče gume, le-ta poudarja njegovo »tesnost«. Dodan mu je modri pigment. Deluje mehko in budi željo po dotiku. Stoječi objekt zaradi svoje slokosti in blage krivine visi na meji stabilnosti in hkrati z dinamiko kontinuiranega vzpona. Izveden je bil v kratkem oknu, ko se mavčna gmota trdi, vendar še vedno ostaja plastična.

Matej Strojjan, Sveža kot gorski potok, 2020, mavec, pigment, deska za rezanje, 94 x 60 x 40 cm.

Klemen Zupanc

Klemen Zupanc (1989, Celje) je akademski slikar, ki je leta 2016 diplomiral na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Leta 2013 je prejel Prešernovo nagrado za študente. Svoja dela razstavlja na skupinskih in samostojnih razstavah doma in v tujini. Od leta 2018 je član Društva likovnih umetnikov Ljubljana. Kot samozaposlen v kulturi deluje na področju grafike in slikarstva.

Delo *Liar, that's a pizza stain!* je avtoportret, kjer je slikar križan s sekundarnim delom, s katerim si služi za preživetje, saj s slikarstvom ne preživi. Avtor za izhodišče svojega ustvarjanja ponovno jemlje banalnost vsakdana, ustaljenih načinov bivanja in operiranja v tako imenovanem civiliziranem svetu. Hudomušno in obenem kritično izraža doživljanje sveta in sebe v njem.

Klemen Zupanc, Liar, that's a pizza stain!, 2020, olje na platnu, 89 x 139 cm.

Različni, odlični. Mladi umetniki 2020.

Katalog izdala in založila: Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov,

zanjo: Aleš Sedmak,

tekst: dr. Jurij Selan,

urednica in priprava kataloga: Petra Kosi,

lektura in prevod: Jasna Levanič,

fotografije: osebni arhiv avtorjev,

oblikovanje: Društvo Kaverljag,

tisk: Partnergraf, d. o. o.,

naklada 150.

Ljubljana, januar 2021.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

73/76(497.4)"20"(083.824)

RAZLIČNI, odlični : mladi umetniki 2020 : Galerija ZDSLJ, Komenskega 8, Ljubljana, januar 2021 / [spremni tekst Jurij Selan ; urednica kataloga Petra Kosi ; prevod Jasna Levanič ; fotografije osebni arhiv avtorjev]. - Ljubljana : Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov, 2021

ISBN 978-961-94417-7-0

1. Kosi, Petra, 1990-

COBISS.SI-ID 45573379

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

